

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 65

ГРУДЕНЬ • DEZEMBER 2013 • Nr.24 (2884)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO



С-на: Євген Жеребецький

МАЙДАННІ ДНІ НАДІЇ

(ХРОНІКА)

В ці грудневі дні 2013 року увесь світ дивився на Україну. Хто тривожно, а хто, просто, з зацікавленням. В Брюсселі порахували, що українцям вдалося організувати найчисленнішу в історії акцію підтримки європейських цінностей.

Американська Сі-Ен-Ен присвячувала довжелезні сюжети про Україну, чого не так просто добитися від того популярного у світі каналу. Завдяки широкому зацікавленню ЗМІ подіями в Києві, численній участі молоді, світ, без перебільшення, перейнявся великою симпатією до України. Симпатію цю ми здобули завдяки тому, що антиурядові акції на Майдані проходили мирно і з вишуканою вигадливістю, а влада, навпаки, намагалася придушити їх «тупою» силою. Проте, напевно, найбільше значення мала масовість; за деякими даними, 8 грудня могло вийти на київський Майдан та прилеглі вулиці навіть 1.5 мільйона людей.

Журналіст Єгор Соболев, який в ці дні побував в Західній Європі написав: «Головне враження від поїздки до Європарламенту, зустрі-

чей з його представниками, а також з охоронцями, водіями, офіціантами, таксистами, службовцями – Європа в нас ЗАКОХАЛАСЯ! Я з дипломатичних міркувань весь час був в нашому прапорі – і десятки звичайних людей підходили на вулицях, в аеропортах, щоб сказати, що вони захоплюються Україною і бажають нам перемоги. Про політиків годі й говорити. Основна теза більшості учасників зустрічей: "Скажіть, як вам допомогти?". Як тільки наше вже європейське суспільство обере собі європейську владу, шлях до Європи буде стрімким як з'їждження з наших барикад, друзі. Репутація українців в Європі не просто відновлена. Вона на небаченій висоті».

11 грудня, глупа ніч

Виглядало, що злам у протистоянні між владою та

прихильниками євроінтеграції стався у ніч 11 грудня. Міліції дали наказ штурмувати Євромайдан близько першої години, коли людей було мало. Атакуючі все впевненіше відтісняли людей до центру Майдану. Здалося – все пропало! І тоді сталося неймовірне: на заклик з гучномовців, на заклик дзвонів храмів, на заклик в мережі інтернет, на Майдан почали прибувати люди. Все більше і більше! І в якусь хвилину міліція стала меншістю. На той час прокладні сили були вже в метрах 40 від серця Майдану, себто від сцени. Штурм довелося припинити. Міліція відступила.

Попри крайню напруженість, яке панувало на Майдані за деякий час до штурму, коли стало зрозуміло, що він неминучий, люди спільно помолилися, разом заспівали також державний гімн.

Це був образ молитовного і патріотичного згуртування людей, які Бога і Батьківщину справді ставлять на першому місці.

Владика Борис (Гудзяк) так прокоментував події цієї незвичайної ночі: «Те, що відбулося за останні 24 години, показало, що маленька горстка людей, озброєних любов'ю, вірою, дружбою, піснею і молитвою на устах змогла вистояти проти озброєних силовиків. Сила відступила перед правдою і громадською солідарністю. Це є знак, який має бути дороговказом на майбутнє».

Він наголосив, що саме в таких умовах, коли народ об'єднується заради спільної мети, і твориться громадянське суспільство, яке прагне втілювати найкращі європейські цінності. Разом з тим владика Борис, як і Постійний Синод УГКЦ дещо раніше, засудив владу

за черговий прояв насильства проти волевиявлення громадян України, і закликав всі сторони утриматися від використання насильства, яке може привести до кровопролиття.

На думку Єпископа, сьогоднішній Євромайдан в деякій мірі відрізняється від того, що був у 2004 році. «Ми маємо цей досвід, коли народ підвівся, а потім відступив від відповідальності, від ангажування, що дозволило малій групі осіб брати в руки керівництво державою. Сьогодні цей рух пропонує нову якість. Основна риса, яка присутня на громадянському рівні – це відчуття, що ми стоїмо за певні принципи. Що люди на Майдані не тому, що вони підтримують одну партію чи політика, а тому, що вони підтримують нову Україну.»

Продовження на 5 стор. ►

І справді, добрий господар буде добре готуватися до прийому гостя. А це означає, що він буде думати, пригадувати, визнавати щось нового про ту особу, котра має завітати до його оселі. Таким чином буде знати наперед, що саме поставити на стіл, як прибрати оселю і як поводитись. Все це має принести радість запрошеному і водночас тим, хто його приймає.

Ми це робимо, щоб достойно прийняти людину. А що ж робити, коли до нас має завітати сам Бог? Сам Господь має оселитися між нами?

Але ж Христос народився давно, то як він може знову народитися? Хоча історичний прихід Христа стався дуже давно, та все ж Свята Церква нас заохочує пережити кожного року те, що переживав людський рід більше 2000 років тому.

Ця зустріч Христа найперше переживається у серці кожної людини. Бо Христос прийшов на землю саме заради цього: бути в житті кожної людини. Кожного разу, коли приходимо до св. Причастя, то відкриваємо двері своєї душі до Бога і приймаємо Його.

Не розчаруємося, що наше серце знищене гріхом і людськими немочами. Господь у своєму народженні не погордив і хлівом. Саме



ЗУСТРІЧАЙМО ХРИСТА

Кожного року у неділю перед Різдвом ми чуємо заклики священників, щоб ми приготувалися до зустрічі із Новонародженим Ісусом. І ми стараємось це зробити якнайкраще, бо самі розуміємо, що кожного гостя потрібно прийняти з найкращою пошаною.



Не виключено, що чимало українців змушені будуть провести Різдво поза рідною хатою – на Євромайдані. С-на: Reuters

тому, на твій заклик, прийде до тебе і замешкає. Ось так слова «Слово сталося тілом і замешкало між нами» стануться реальністю у твоєму житті. Ось так подія Різдва стане для тебе живою подією.

ЧОМУ БОГ ХОЧЕ БУТИ НАШИМ ВОЛОДАРЕМ ЖИТТЯ?

Така дивна причина викликає на тим, що людина без Бога на цій землі щастя не зможе знайти. Не зможе жити як окрема людина, так як і ціле людство. Бог дає життя. Злий дух це життя хоче обезживити. Спочатку позбавляє духовного життя, а далі приходять і небажання жити фізично. Бог, навіпаки, Він дає повноту життя: як духовного так і фізичного, більше того – нам гарантує життя вічне у майбутньому.

БОГ ПРИЙШОВ, АЛЕ...

Бог прийшов на землю, щоб нас обдарувати цим життям. Зняти з нас духовні тягарі і допомогти нести тягарі фізичні. І все це стане можливим тільки з нашої згоди. Якщо ми дозволимо, щоб Ісус Христос став господарем нашого життя, то Він зможе дарувати нам це обіцяне щастя. У іншому випадку Він буде просто чекати...

У час Різдвяний ми можемо достойно прийняти Христа Спасителя до стаєнки нашої душі. Коли це зробимо, то у ній засіє світло надії і радості. Господь своїм народженням показав, що він не гордує ніяким серцем людини: ні багатим, ні убогим. Він приходять до кожного.

о. Віталій Тарасенко

ОЧІКУВАННЯ СПАСИТЕЛЯ

У пості, що починається після свята апостола Пилипа, яке припадає на 14/27 листопада, Церква літургійно відтворює очікування Спасителя в історії спасіння. Цей піст триває до Різдва Христового, тому називається Різдвяним Постом або Пилипівкою. Упродовж посту Церква готує нас до світлого Празника Різдва Христового, нагадуючи нам наслідки гріховної нестриманості Адама: «Через відмову від посту перший Адам куштує від смертного дерева». (175)

З Катехизму УГКЦ



Що спричинює, що тільки ті Свята є такі виїмкові? Відповідь на це питання є надзвичайно складна. Скільки бо людей, стільки відповідей. І кожна відповідь буде правдива. Виїмковості цьому Вечору надають такі три елементи: **віра, родина і любов**. Впливають вони безпосередньо і дуже глибоко на духовне переживання тих Свят кожної людиною.

Прямування родини до спільного споживання Вечері при різдвяному столі і одночасно бажання буття разом, є втоплене в містику того Вечора очікуванням на народження Божого Сина.

Його народження – богоявлення змінує багато в серці віруючої людини. Народження – це початок нового життя. А народження Бога – то можливість відновлення своєї віри, скріплення її, розвіяння своїх сумнівів.

Є це тим легше, що через різнорідну символіку, якою багата наша різдвяна,

НЕ ТІЛЬКИ ЧИСТИЙ ОБРУС

Свят Вечір є виїмковий і неповторний. Він приносить людям те, про що мріють, за чим тужать і чого бажають. В цей Вечір наступає своєрідна переміна: люди змінюються в особливий спосіб: інакше на себе дивляться, інакше до себе говорять і інші повстають поміж ними почування. Погляд є теплий, голос тремтячий, а всі стають супроти себе кращими, милішими, сердечнішими.

а в особливості святвечірня традиція, створена через цілі покоління, в відчутній майже спосіб дозволяє бачити народження Божої Дитини. Десь там в підсвідомості запалюється радість, що оце Бог в своїй людській – дитячій постаті, зі своїм убожеством і недостачами, зрівнюється з кожною людиною, навіть найбільш бідними, найслабшими і найменшими.

Святвечір є часом особливої зустрічі родини. Хоча родина живе зі собою цілий рік, щоденно зустрічається зі собою, щоденно спільно засідає до страв, то однак це цілорічне життя, реляції взаємної в'язі різняться рі-

шучо від того, чого досвідчується і проживається на Святвечір.

Спільна молитва, просфора, побажання, часом сльози чутливості спричиняють, що мешканці будинку інакше на себе дивляться, в забуття відходять всякі чвари, прощається взаємні провини.

Твориться нова, чиста реляція взаємних в'язів поміж чоловіком і дружиною, поміж батьками і дітьми, які думали, що втікаючи від передсвяткового гоміну, від родинної зустрічі, багатопокілінної традиції до привабливих курортів признає, що другий раз цього не зроб-

лять. З жалем говорять, що через таку втечу втратили щось дуже важного і потрібного, чого буде їм бракувати через цілий рік.

Святвечір є також особливим часом любові. Любові щирої і правдивої. Переломлювання з собою просфорою усуває біль взаємних претензій і злих діл, віддалює збайдужіння, затирає смуток. Падають маски твердості, упертості, цинізму, проявляються довір'я, часами слабкість чи безоборонність.

Слова, погляди, жести переповнює нічим не зв'язана любов. Навіть сльози зворушення не засоромлюють.

Щирість взаємних почувань, можливість відкритого їх виказування і показування, проявляє на ново сенс творення і тривання кожної родини.

Віра, родина і любов не можуть цього вечора заіснувати окремо, становлять бо ідеально компактно цілість. Пропущення одного з них справить, що віра або щаслива родина, або щира любов буде тільки позорна, вдавана, а цей день не багато буде різнитись від звиклих урочистостей, повних фальшу позерства.

Як в убожестві вифлеємського вертепу появляється в маленькій Дитині величина Бога, так Святвечір бажає появляти величину людини.

Властиво приготований і пережитий цей єдиний Вечір, це не тільки традиція – напевно дуже важна, – але перед усім обнаження людини з її гріховності і показання його небуденним тривимірним образом віри, родини і любові.

Тадеуш Басюра,
«Церковний вісник»



На Євромайдані священники були з народом: захищали, втішали, молилися, сповідали

ЧОМУ ПОТРІБНО СПОВІДАТИСЯ ПЕРЕД РІЗДВОМ?

Зазвичай сповідь досить часто у нас асоціюється передусім із Великим Постом, бо сказано, що християнин має хоча б раз у році у великодньому часі сповідатися. Такий підхід настільки вкоренився, що сьогодні побутує дещо спрощене, формалізоване, а навіть перевернуте уявлення про таїнство сповіді.

Сповідь – це не якийсь ритуал, не формальність, яку треба відбутися, і навіть не гігієна душі, яку треба періодично очищати. Це таїнство, яке нерозривно пов'язане з іншим таїнством – хрещенням, бо у сповіді ми можемо відновити той стан чистоти, безгрішності, який отримали при хрещенні. Як писав російський православний богослов о. Олександр Шмеман, первородний гріх полягає не в порушенні певних боговстановлених правил, а у тому, що замість Бога людина вибрала щось інше: чи то світ, чи саму себе. І ми щодня приречені робити цей вибір. Ми є свідомі нашої гріховності, бо немає людини, що жила б і не згрішила. «Сповідь не є самоціллю. Сповідь є нагодою, щоби очистити душу, стати в стан освячуючої ласки», – розповідає духівник Українського Католицького Університету, доктор богослов'я о. Ігор Пецюх.

Це не означає, що кожне причастя вимагає сповіді, але сповідь дозволяє нам залишити свої гріхи і просити Бога про силу, яку він дає у причасті, щоби більше не грішити, щоби жити у святості. Причастя є тою силою, бо Господь входить у нас, стає одним із нас на молекулярному рівні, стає для нас живою, щоби ми могли жити Його життям, щоби, вийшовши з церкви, ми могли любити як Він, прощати як Він, сприймати інших, незалежно від того чи подобаються вони нам, чи ні. Зрештою, щоби жити іншою якістю життя, бо все, що ми робимо в церкві, всі наші співи, всі богослужіння тільки для того

служать, щоби ми могли жити інакше, жити любов'ю.

ПІДГОТУВАТИ ЯСЛА СВОЄЇ ДУШІ

«Уся лірика різдвяного періоду спонукає нас, щоби приготувати ясла своєї душі, щоби вони були чисті, прибрані, щоби Христос, який народився колись в Вифлеємі, міг також народитися в моїй душі, – каже о. Ігор. – І сповідь – необхідний елемент цих приготувань». Але, як зазначає отець, хоч Великдень і Різдво – два найбільші свята, до яких ми намагаємося гідно приготуватися, замало є і двічі в році сповідатися, адже важко проаналізувати своє життя впродовж шести місяців. «Чи є можливо пригадати, що було зі мною три місяці тому, хто мене чи я кого образив у трамваї, чому я тоді був такий злий, на кого», – зазначає священник.

Але якщо в кого виникла думка, що один раз у році сповідатися замало, то отець Ігор радить обов'язково піти до сповіді і перед Різдвом, приступити до причастя, відчути його силу, потребу святості. А тоді на Йордан варто спитати себе, чи я готовий приступити до причастя, чи потребу цього. Адже сповідь – це поворотний момент в житті, який спонукає до якоїсь зміни, до внутрішнього Преображення.

Наше завдання є стремитися до святості, стремитися, щоби певних речей уже не робити. Те, що священник говорить наприкінці сповіді: «Йди і більше не гріши», – не може залишитися порожньою фразою, ритуалом. Це має бути справді настановою – робити все,

щоби не грішити. «Ми свідомі того, що б ми не робили, все одно впадемо, але важливо, коли і де я впаду. Навіть якщо диявол приступить до мене з іншого боку, об іншу річ я спіткнуся іншого разу, то до тої я вже не хочу вертатися, іншим разом я вже буду боротися з іншою проблемою», – каже священник.

Важливо робити іспит сумління якомога частіше. Давня традиція каже: щодня перед сном проаналізувати свій день, подякуй Богові за те, що було добре, перепроси, що було погано. Якщо в такий спосіб підходити до життя, щоби у кінці дня підбити його підсумок, то в кінці тижня виникне бажання сказати, що більше з тим я жити не хочу, не можу.

ЗМАГАННЯ ЗА СВЯТІСТЬ

Не можна розглядати сповідь як рутинну справу, оскільки вона є змаганням за святість. Це змагання триватиме все життя, воно не матиме кінця. Воно має бути духовним прогресом, навіть якщо здаватиметься, що я стаю щораз гіршим. За словами о. Ігоря, це характерне явище для людей, які починають жити духовним життям, що поки сповідався раз у році, все було гаразд. Почав сповідатися частіше, і то не так, і там не так.

«Це не ти стаєш гіршим, але краще починаєш бачити себе, стаєш вимогливішим до себе, – зазначає він. – Навпаки, дуже часто інші бачать у тобі якийсь розвиток, а ти в собі – регрес. Якщо людина певні речі бачить, то є шанс, що почне з ними боротися».

Подано за «Дивен Світ»

КОРОТКО

ПАТРІАРХ ГРУЗІЇ ЗАКЛИКАВ МОЛИТИСЯ ЗА МИР В УКРАЇНІ

Патріарх всієї Грузії Ілля II зробив спеціальну заяву стосовно складної політичної ситуації в Україні. «Ми із занепокоєнням слідкуємо за розвитком ситуації в Києві. Ми жалкуємо щодо складної ситуації в країні. Ми благословляємо нашу паству молитися за мир в Україні. Зі свого боку ми продовжуємо молитися за наш братній народ, тим самим допомагаючи йому мирно подолати цей важкий період.» (Бі-Бі-Сі)

К

КНИГУ МИТРОПОЛИТА А. ШЕПТИЦЬКОГО В РОСІЇ НАЗВАЛИ ЕКСТРЕМІСТСЬКОЮ

Увагу громадськості привернув п. 2087 російського федерального списку екстремістських матеріалів, що з'явився там 4 жовтня 2013 р. Ідеться у ньому про книгу митрополита Андрея «Правдива Віра» (Люблин, 1990). Виявилося, що вона включена в Список на підставі рішення міщанського районного суду Москви від 14 березня 2013 р. Збірник під назвою «Правдива віра: пастир. Лист до вірних на Буковині» був написаний в 1900 році і перевиданий в польському місті Люблин. Його можна визначити як катехизм, де митрополит Андрей, в основному закликає українців підтримувати католицьку віру. («Католицький Оглядач»)

К

ПАПА ФРАНЦИСК ПРИЗНАЧИВ ЄПІСКОПА-ПОМІЧНИКА ДЛЯ ПЕРЕМІСЬКО-ВАРШАВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УГКЦ У ПОЛЬЩІ

У Ватикані повідомлено про те, що Святіший Отець призначив Всечесного отця-митратора Євгена Мирослава Поповича Єпископом-помічником Перемисько-Варшавської архієпархії УГКЦ в Польщі, надаючи йому титулярний осідок Горреції (Hogrea coelias). Від 1996 року він виконував служіння Протосинкела архієпархії та пароха катедрального собору в Перемишлі. Єпископська хіротонія відбудеться 21 грудня в Перемишлі. (Радіо Ватикан та вл. ін.)



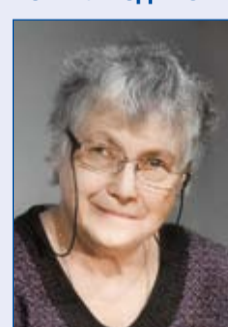
К

УКРАЇНСЬКОЮ В УКРАЇНІ

Кількість школярів, що здобувають освіту українською мовою, зросла на 0,1% і становила 82% в 2012-2013 навчальному році. Про це повідомив експерт проекту «Становище української мови» Тарас Шамайда, якого цитує УНІАН. Шамайда вважає, що «після минулорічного зниження на 0,3% навіть таке невелике зростання, особливо в умовах політики заохочення русифікації, можна вважати успіхом». Крім того, у кінопрокаті зросла сумарна кількість фільмів, дубльованих або озвучених українською мовою. Цього року це 71,3% фільмів, тоді як минулого року – лише 64,8%. Решта 28,7% фільмів (переважно російського виробництва і озвучені російською мовою) мають українські субтитри. (А.Ф.)

К

ПОМЕРЛА ОДНА З ПЕРШИХ ДИСИДЕНТОК СОВЕТСЬКОГО СОЮЗУ



Наталія Горбаневська, поетка, автор півтора десятка книг віршів, колишній советський дисидент і невтомний захисник прав людини, померла у Парижі. Їй було 77 років. Вона була ініціатором, автором та редактором першого номеру самвидавного бюлетеню «Хроніка поточних подій». 25 серпня 1968 вона взяла участь в акції протесту на Червоній Площі у Москві проти введення советських військ до Чехословаччини.

За це вона була заарештована, а у 1970 році їй був поставлений діагноз горезвісного винаходу советської каральної психіатрії – «уповільнена шизофренія» – і вона була направлена на примусове «лікування» до психіатричної лікарні. 1975 року Горбаневській дозволили емігрувати до Франції. (за Радіо Свобода)



ШОСТОГО СІЧНЯ 2014 РОКУ
В ЕФІРІ ДРУГОГО БАВАРСЬКОГО РАДІО (BAYERN 2)
ВІД 18.30 ДО 18.45 БУДЕ ТРАНСЛЮВАТИСЯ
ТРАДИЦІЙНА ЩОРІЧНА РІЗДВЯНА РАДІОПЕРЕДАЧА
«УКРАЇНСЬКЕ РІЗДВО»
ЗАХОЧУЄМО ПОСЛУХАТИ!



50-ЛІТТЯ II ВАТИКАНСЬКОГО СОБОРУ

ЩО ГОВОРИТЬ II ВАТИКАНСЬКИЙ СОБОР ПРО ДОЛЮ СХІДНИХ КАТОЛИЦЬКИХ ЦЕРКОВ У ПЕРСПЕКТИВІ ЄДНОСТІ ЗІ СХІДНИМИ ПРАВОСЛАВНИМИ ЦЕРКВАМИ?

Декрет про Східні Католицькі Церкви *Orientalium ecclesiarum*, закінчується такими словами: «Священний Собор вельми радіє з приводу плідної та дієвої співпраці Католицьких Церков Сходу й Заходу, й, одночасно, заявляє: всі ці юридичні приписи встановлені для теперішніх умов, доки Католицька Церква та відділені Православні Церкви не досягнуть повноти сопричастя».

Чи ж тут йде мова про скасування Східних Католицьких Церков після того, як настане так бажана єдність Христової Церкви? Зовсім ні, адже ці слова стосуються «приписів». Тобто, закони, якими сьогодні керується життя цих Церков, зокрема, їхні взаємини з Церквою Риму, будуть дійсними до того часу, доки не будуть змінені або скасовані вищою церковною владою з огляду на важливі причини, серед яких, без сумніву, однією з найважливіших може стати повне сопричастя між Сходом та Заходом.

Двадцять років тому це питання було темою досліджень Змішаної Богословської Комісії Діалогу Між Католицькою і Православними Церквами, яка у спільному документі заявила: «Східні Католицькі Церкви, які хотіли відновити повне сопричастя з Римською Столицею і залишилися вірними йому, зберігають права і обов'язки, які пов'язані з цим сопричастям, частиною якого вони є. А тому, вони мають право на існування і душпастирський обов'язок працювати над тим, щоб дати відповідь на духовні потреби своїх вірних».

Отож, після осягнення єдності Церкви, за яку східні католики моляться і для якої протягом століть працюють серед багатьох протиріч та ворожості різноманітних середовищ, не буде ні поглинання, ні скасування. Католицький і православний Схід становитимуть одну Церкву у сопричасті з Церквою Риму, а Церква Риму буде у сопричасті зі східними Церквами.

Радіо Ватикан

«ПАН МАГІСТР ГЕОРГІУС З РУСІ»

Далебі, дивними іноді виглядають наші сьогоденні «жаркі» суперечки про європейський вибір України, його сенс, переваги та близькі й віддалені наслідки! Справа в тому, що десь п'ять-шість століть тому (а якщо брати часи Київської Русі, то й десять віків тому) кращі, найдалекоглядніші, наймудріші представники нашої національної еліти – цей вибір уже зробили. Бо розуміли, що саме європейська християнська цивілізація, з усіма її вадами, недосконаlostями, кризами, війнами, – то є природний дім для України.

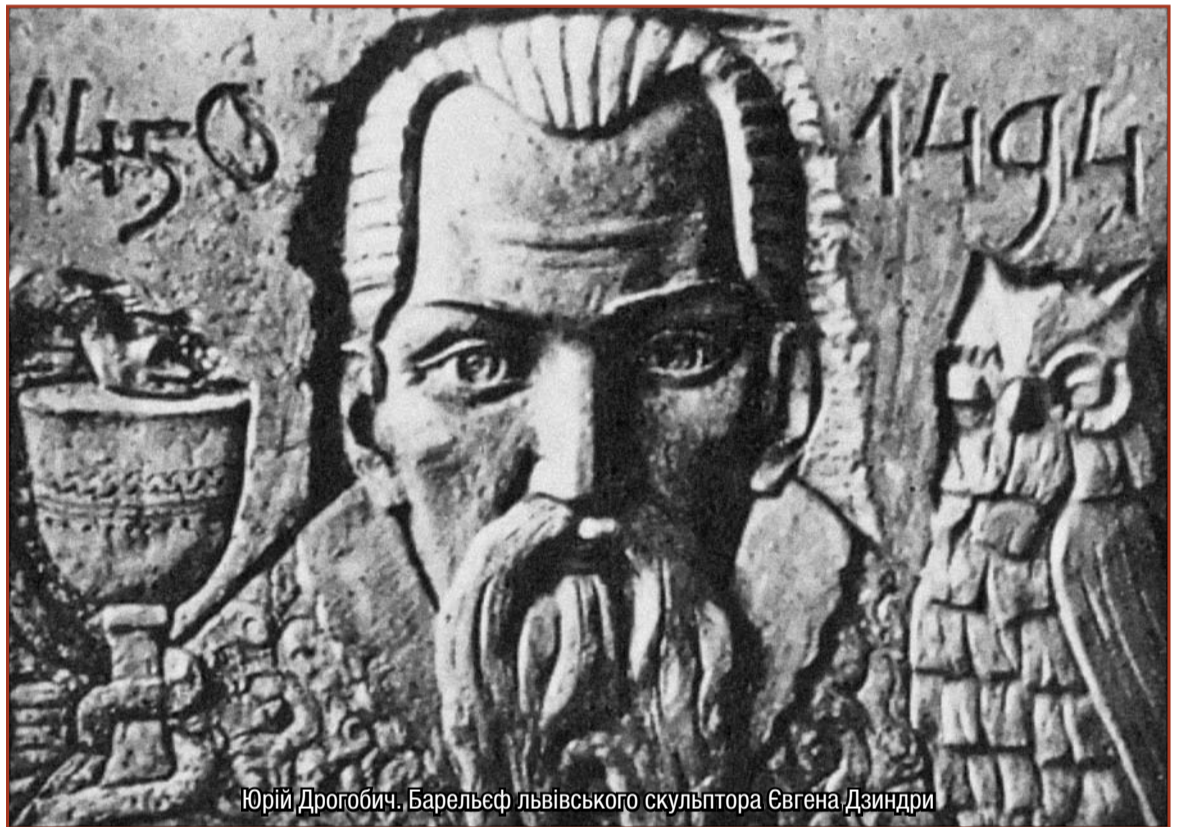
І вони не були в Європі чужими. Багатьом відомі хрестоматійні історичні сюжети про Ярослава Мудрого, який породичався майже з усіма королівськими та князівськими династіями Європи; про Данила Галицького, який приймає доставлену з Риму королівську корону; про участь українських воїнів у битвах при Грюнвальді (1410 рік); про розгром князем Острозьким московського війська під Оршею; про перемогу гетьмана Сагайдачного під Хотинном...

А ось нашому герою – українському вченому-просвітянину, географу, астроному, лікарю, філософу, астрологу, мандрівнику – ЮРІЄВІ КОТЕРМАКУ (ДРОГОБИЧУ – друге прізвище збігається з назвою рідного міста Юрія, уродженця Галичини) пощастило значно менше. А тим часом достатньо навести лише два промовисті факти: перед нами – ректор Болонського Університету (1481 – 1482 рр.), одного з найславніших і найдавніших навчальних закладів Європи! І ще «пан магистр Георгіус з Русі» (так йменували Юрія ще перед обранням на «майже недосягну» ректорську посаду) був автором першої написаної українцем друкованої книжки, випущеної в Європі (1483 рік – «Прогностична оцінка поточного року магістром Юрієм Дрогобичем з Русі, доктором мистецтв і медицини Болонського Університе-

ту», Рим, надруковано в типографії Еухаріуса Зільбера). Для орієнтації в «історичному просторі»: знаменитий Іван Федоров народився через 37 років...

Юрій Котермак-Дрогобич був ровесником одного доленосного для європейської цивілізації винаходу – заснування книгодрукарства Йоганном Гутенбергом (близько 1445 або 1450 року), та одного з найзнаменитіших мандрівників у історії людства – Христофора Колумба (народився 1451 року). І це глибоко символічно. Бо Юрій Дрогобич жив у дивовижну, виняткову епоху, коли перед мужніми, сміливими, підприємливими та в кращому сенсі слова честолюбними (не будемо тут вживати не дуже вдале, як здається, слівце – «амбітними») людьми відкривалися воістину безмежні обрії. Головне – мати талант і прагнути перемогти.

От і Юрій Котермак, син Михайла Котермака, небагатого дрогобицького ремісника, замолоду мріяв вчитися й досягти вершин науки, побачити далекі землі, дізнатися, як в Європі та на Сході живуть люди. Взагалі історія його життя часом скидається чи то на дивовижну казку про «гидке каченя», чи то на химерну легенду – стільки перешкод довелося долати талановитому хлопцеві. Мати померла, коли майбутній ректор і доктор мистецтв та медицини був ще зовсім малим.



Юрій Дрогобич. Барельєф львівського скульптора Євгена Дзіндри

Доволі рано Юрко втратив і батька. Але жадібне прагнення вчитися (і мандрувати) не давало йому спокою. Ще підлітком наш герой здійснив подорож до Криму – через Буковину, молдавські землі, далі морем. А 1469 року наполегливий юнак, який вже добре володів латиною, польською та давньогрецькою мовами, записується до Краківського Університету – найближчого до України.

Чотири роки студювання у Кракові, де вивчали сім «вільних мистецтв»: граматику, логіку, риторику, арифметику, геометрію, музику та філософію – і Юрій Котермак отримує почесний ступінь магістра. А що далі? Подумки молодий магистр мріяв про Італію. Щоби втілити у життя свою заповітну мрію, майбутній уславлений вчений пішки (!) подолав відстань від Кракова до Болоньї – через Словаччину, Угорщину, Венецію, Падую. Бо не мав грошей, щоб купити або найняти коней...

Проте така впертість не так вже й дивувала – якщо врахувати дуже високу репутацію Болонської *alma mater* у тогочасній Європі. Управління

університетом залишалося в руках студентів – обраний ними ректор (не обов'язково з числа чільних, «сановитих» професорів) мав владу не тільки над учнями, а й над викладачами, які мусили виконувати його вказівки.

15 жовтня 1478 року (поперед було кількадесят місяців напруженої навчальної праці) Юрію Дрогобичу було присвоєно звання «доктора вільних мистецтв» (доктора філософії). Невдовзі молодий доктор уже читав в університеті курс астрономії. Водночас Юрій почав відвідувати університетські лекції з медицини, маючи намір за чотири роки здобути звання доктора і в цій галузі. І це було ним здійснено.

А найголовнішим здобутком життя Юрія Дрогобича – «пана Георгіуса з Русі» – стало його обрання 24 березня 1481 року ректором Болонського Університету медицини і вільних мистецтв. Дивовижно, але ця ще зовсім молода людина (близько 30 років) здобула своєю освіченістю, відданістю науці й викладацькому хисту такий авторитет

у Болоньї, що за Юрія проголосували не лише студенти, а й відомі в Італії та за її межами професори.

А потім (1483 – 1486 роки) він жив у Неаполі, Феррарі, Римі. Саме у «вічному місті» й була видана та книжка – збірник астрологічних прогнозів на наступний 1483 рік, географічних та медичних наукових відомостей (цілком достовірних), що про неї ми вже згадували. Повторимося: є вагомі підстави вважати, що це – перше випущене в Європі друковане видання, автором якого був українець. А ще він лікував людей, коригував географічні карти, як міг допомагав бідним і знедоленим.

Останні роки недовгого життя Юрія Котермака-Дрогобича (він помер у лютому 1494 року у віці близько 45 років) минули у Кракові, де Юрій був одним із найшанованіших викладачів місцевої *alma mater*, звідки, власне, і почався його шлях у широке життя й науку. Поза сумнівом, ця людина заслуговує на вдячну пам'ять нашого народу.

Ігор Сюдюков, «День»

БЛАЖЕННІШИЙ ЛЮБОМИР: «НЕ ДАЙМО СЕБЕ ДУРИТИ»

Розмова з Блаженнішим Любомиром (Гузаром) відбулася в часі тривожних подій: масових протестів, затримання активістів та відсутності конструктивного діалогу між сторонами конфлікту.

Українці вийшли на Майдан, щоб висловити свої думки та відстояти права. Блаженніший Любомир спробував пояснити в чому першопричини таких настроїв та який вихід із ситуації, що склалась.

► Чи такі заходи, які мають місце зараз, а саме: блокування будівель державних органів, бойкотування бізнесів, людей, які причетні до влади, є правильними?

Блаженніший Любомир: Тут можна теоретизувати. З одного боку люди не повинні цього робити, якби влада була нормальна. А влада не є опанована, не є, так би мовити, нормальна, не поводить як треба, тож не треба дивуватися, що люди реагують в такий спосіб. Люди зайняли кілька будинків влади – я не хвалю цього – але можу зрозуміти. Люди хочуть пригладати владі, що вона не є всемогуча, і що влада повинна рахуватися з тим, що якщо буде дратувати людей, то люди будуть відповідати тим самим.

Те, в який спосіб поводитися міліція, «Беркут» – це в кінцевому рахунку є діяння влади. Це не є відповідь на справжні заворушення чи надужиття: вони б'ють, бо їм кажуть бити, поводяться з людьми у дуже поганій спосіб. Те, що чую у радіо, міліція, яка мала би бути правоохоронна, та, яка повинна забезпечити людям їхні права – тих людей переслідує, б'є, але вона робить це з чийого наказу. Бо та міліція не має сумління. Вони завжди виправдовуються тим, що виконують наказ, але я пригадую наказ Гестапо, які мордували людей, коли пізніше після війни їх взяли під суд, вони



С-на: Микола Тимченко

виправдовувалися, що виконували наказ, але їх всіх засудили. Людина має право не послухати несправедливого наказу. Тим більше треба пам'ятати кому ці люди присягають, вони не присягають владі, вони присягають народові і повинні цей наряд боронити, берегти його, захищати. І коли приходять такий наказ, хтось має мати відвагу сказати: пробачте, я такого наказу не виконаю, хочете стріляйте в мене, але я такого наказу виконувати не буду. Якби люди мали сумління...

направо і наліво. Не кажу, що я би цього бажав, чи радий, але я би не дивувався, бо знаю з історії інших народів, як вони реагують. Наші люди реагують ще дуже делікатно.

► Можливо, у цьому теж сила нашого народу?

Блаженніший Любомир: Духовна сила, бо бачите остаточно народ лишається духовно сильним, влада пропадає, якщо вона не гідна свого людського покликання – вони зникають, і добре що зникають. Дехто осуджує наш наряд, що він занадто лагідний,

події, які відбуваються, це не лише боротьба з владою, але це також боротьба на духовному рівні, боротьба добра і зла.

Блаженніший Любомир: Не дивуйтеся. Оскільки ми є спадкоємцями Радянського Союзу, тої більшовицької ментальності, це справді є боротьба добра і зла. Людей так виховували, тому я не дивуюся міліції, «Беркуту» чи представникам влади – їх так виховали, вони іншого не знають. Може дехто схаменувся, опам'ятався, зрозумів, але всі

|| Хтось має мати відвагу сказати: пробачте, я такого наказу не виконаю, хочете стріляйте в мене, але я такого наказу виконувати не буду. Якби люди мали сумління... ||

Мені здається, що те, що зайняли один чи другий будинок, то ще дуже делікатно. Ще влада повинна Богу дякувати, що народ так поводить, як би не дивувався, якби били

що не є рішучий у своїх відповідях, думаю, що це робить честь нашому народу, що люди відчувають, що не можна діяти понад міру.

► Можемо часто почути, що

того не зроблять, вони роблять так як навчені. Це є справа перевиховання. Дехто прекрасно, феноменально переосмислив і зрозумів свою гідність, гідність іншої

людини і сьогодні поводить як вірцево. Але щоб всі це зробили – це мабуть складно.

► Почастішали голоси, які говорять про розкол країни, про можливі сценарії федералізації. Як маємо на це реагувати?

Блаженніший Любомир: Мали приклад виховування «радянської людини», яка властиво була менше людиною як людиною, щоб вона не реагувала, а перебувала цілковито під впливом влади. Це є в історії факт знаний. Теж маємо наступні приклади – знаємо як у нас друкуються підручники, де зникають інформації про Крути, де молодь піднялася, і багато інших справ – ці фрагменти просто виключаються з книжок, тому що кажуть, що це нібито підбурює народ, але справжня мета цього – зробити «пів головок» з людей. Щоб люди не знали своєї історії, аби їм було все одно, аби були на столі хліб і ковбаса – тоді вже все в порядку. На жаль, такі течії є у нас.

Пригадуймо собі хто ми є і не даймо себе дурити. Потрібно реагувати в першу чергу за допомогою культури, тут не треба зброї, тут треба науки, знання культури, тихою щоденною працею, щоб це ставало частиною нашого життя, мати свідомість, що це є моя Батьківщина, звідки походять мої батьки та потрібно виховувати патріотів.

Розмовляла активістка громадського сектора Євромайдану Анастасія Кінзерська

(ХРОНІКА)

► Продовження.
Початок на 1 стор.

Влада не здається

Ніч з 10 на 11 грудня, коли мирним демонстраціям вдалося захистити Євромайдан під звук дзвонів та молитви, попри сподівання, не стала зламною. Почало з'являтися безліч чуток, що влада готує антимайдан, що стягуються всі можливі підрозділи міліції до Києва, що будуть провокації та кров, що Кремль хоче протистояння та розвалу України. Було повідомлено, що на 17 грудня (коли цей випуск нашої газети буде вже в друкарні), Віктор Янукович має

летіти до Москви за грошима. Основна умова Владіміра Путіна: до того часу Київ має бути зачищений від протестувальників. Людині складно зорієнтуватися, що в цьому морі чуток є правдою, а що фальшивкою.

Позиція Церков

10 грудня свою позицію висловила Всеукраїнська Рада Церков. Заяву оприлюднено за підписом митрополита Володимира – голови УПЦ (Московського Патріархату). Там, зокрема, написано: «У зв'язку з загостренням суспільно-політичної ситуації в країні, Всеукраїнська Рада Церков звертається до віруючих різних релігій та конфесій з закликом під-

силити молитви за мир і спокій, за припинення розбрату та ворожнечі, за порозуміння та розв'язання конфлікту. (...) Пам'ятаймо, ми є частинами єдиного народу, єдиної країни. Не можна допустити, щоб політичне протистояння стало причиною для порушення цілісності нашої держави. Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни!»

Один із священників розповів, що в ніч на 30 листопада, коли «Беркут» вперше намагався розігнати учасників мітингу, на Майдані Незалежності перебувало чотирьох священників: він, який представляє УПЦ КП, два священники від УГКЦ, а також один від УАПЦ,

якому найбільше дісталося від силовиків: вони били його по ногах до того часу, поки він не впав.

Вертеп

11 грудня з'явився різдвяний вертеп. Його виготовили майстри зі Львова: Роман Зілінко, Остап Лозинський та Олександр Бриндіков, які є працівниками Національного Музею ім. А. Шептицького у Львові.

Вертеп встановили неподалік від «ялинки», прикрашеної українськими стягами та революційними гаслами. Як написав у своїй сторінці на фейсбуці Іван Васній, «тішить, що майдан є душевним. Тільки дуже хочеться Різдво святкувати вже вдома і в своїй Україні». («Дивен Світ»)

П'ятниця 13 грудня. Олександра Кужель пише

«З цілого Сходу України з раннього ранку йдуть і йдуть СМС. Пишуть люди. В Краматорську робітники НКМЗу (машинобудівний завод – прим. ред.) відмовляються їхати в Київ на антимайдан за 300 гривень і їх примушують під страхом скорочення! Всі невдоволені свавіллям, але бояться. Автобуси в основному виїжджають в суботу, в них – одні мужчини.

І Крим, мій багатостраждальний і всім серцем люблений Крим... Подзвонили підприємці, які торгують на набережній Алушти.

Продовження на 6 стор. ►

▼ **Продовження з 5 стор.**
Початок на 1 стор.

Зі всіх збирають по 300–500 гривень. Якщо відмовляються – погрожують, що літом викинуть зі звичних місць торгівлі. Гроші «вибивають» з усіх, хто ще хоч якось тримається «на плаву».

Всі пишуть, просять прощення за те, що погоджуються, просять їх зрозуміти. Я – розумію. Розумію, що рабство – в крові. Не розумію іншого – невже ось так, в страхі й злиднях, жити краще, ніж відчувати себе людиною? Коли ж розправлять плечі, коли пробудиться гідність і бажання жити як людина?!»

3 сайту «Мова»

Всю «мразь», яку можна було привезти до Києва, «влада» вже давно привезла. Зараз звозять «кріпаків», більшість з яких просто поставили перед фактом: «або їдеш, або пишеш заяву». Причому людей везуть з усієї країни, тож чітко вираженого регіонального забарвлення не буде. Це поперше. По-друге, більшість з цих людей – це бюджетники (вчителі, медики, працівники різних установ), іншими словами люди мирних професій, серед яких лише одиниці можуть схвально ставитись до того звірячого побиття дітей, яке влаштували «півні у пагонах». Наше завдання: захистити притомних людей з антимайдану від провокацій, по можливості залучити їх до заходів Євромайдану. Іншими словами, зробити так, щоб слоган 2004 року «Схід і Захід разом», цього разу став dokonаною реальністю.

Загони самооборони на Євромайдані

Загони самооборони Євромайдану налічують уже 4 тисячі осіб. Про це ТВі повідомив їхній комендант Андрій Левус. Перша мета – це захист, друга – облаштувати діяльність Майдану. Зокрема, це стосується наметів. На Євромайдані відбуваються тренування добровольців. Їх навчають, як треба утримувати барикади та як надавати першу медичну допомогу.

Координатор загонів самооборони, а за межами Майдану педагог, Микола Величківич: Якщо влада готова на різні дії, аж до пролиття крові, ми розуміємо, що можемо розраховувати тільки на самих себе. Одночасно на барикадах, на Майдані, на охороні наметового містечка, в різних патрулях залучено понад 1500 осіб. Вдень багато людей, а найбільша проблема є вночі. Є час, коли ба-

гато провокацій, багато під'їжджає на ніч. Якщо є люди нетверезі (а територія Майдану вільна від алкоголю), ми їх виводимо. Бо такі люди стають небезпечними як провокатори. Приходять т.зв. «тітушки», намагаються посяяти паніку, агресію. Члени самооборони виявляють, відслідковують і виводять за периметр. Усіх хто зафіксований як потенційний

до Києва везуть провладних провокаторів, можливі сутички, жертви, президент готує запровадження надзвичайного стану, в опозиції немає чіткого плану врегулювання конфлікту.

Кожне таке повідомлення може мати своє обґрунтування. Насправді однак, все це – окрім життя людей – не має ніякого значення. Ми вступили в новий історич-



В очікуванні штурму. На першому плані отець Микола Бурядник з Чикаго

провокатор – фіксуємо, фотофіксуємо. Ми консультиємося з правоохоронцями, які підтримують Євромайдан.

Пікет біля маєтку Ключова

На Майдані кажуть, що Ключов та Медведчук, це основні особи біля Януковича, які керують акціями придушення Євромайдану. Рано-вранці 13 грудня вперше маєток Ключова під Києвом пікетували учасники протесту. Це мало дати йому зрозуміти, що в Україні немає для таких людей безпечного місця.

Ключова особа

Протистояння могло б припинитися швидко, якби цього захотів найбагатший громадянин України, Рінат Ахметов, який контролює у Верховній Раді близько 50 депутатів. Ахметов мовчав аж до 13 грудня, тоді оприлюднив заяву, в якій сказав, що він за переговори. З документу неясно, чи він готовий зупинити Януковича, який продовжує підготовку до візиту в Москві (17 грудня), де мають бути підписані якісь документи. Як і саме – не відомо. Чекаємо.

П'ятниця, 13 грудня, трохи пополудні. Портніков: при будь-якому варіанті – Януковичу кінець

«Засоби масової інформації в Україні переповнені тривожним очікуванням:

ний період, в якому немає місця для нинішньої влади, навіть якщо їй на короткий час вдасться утриматися в кріслі. Не раз доводилося писати про те, що успадкованого від СРСР промислового ресурсу вистачить на 20–25 років. Вказаний період пройшов і ми виявилися біля розбитого корита. Нинішня економічна модель вичерпала себе, підтримувати пільги та інші виплати для населення не вдасться. Наступила системна криза, подолати яку зможе лише та влада, яка матиме підтримку суспільства. А в нас хіба така влада? Силовий розгін Майдану призведе до нового Майдану, який взагалі не визнаватиме легітимності нинішньої влади.

Встановити диктатуру Януковичу не вдасться, і не лише тому, що останніми роками українці змінилися – на диктатуру треба грошей, а їх немає. Тому основна мета Майдану – це не усунення нинішньої влади, а примушення її до миру. Український народ уже зараз діє мудріше і відповідальніше своєї влади. Фактично, це європейська нація в обіймах азійської деспотії. Все, що лишилося зробити, це вивести якість державного управління до рівня суспільних очікувань.»

П'ятниця, ближче вечора. Круглий стіл влади і опозиції. Підсумки.

Вахтанг Кіпіані: Янукович грає вар'ята. Дав зрозуміти, що Азарова у відставку не відправить. Відповідальних за розгін ЄвроМайдану знову не назвав. Тимчасом слідчі пресують купу народу – від депутатів та журналістів і до автомобілістів зі студентами. Вертикаль не посипалась, бо залізобетонні там кадри. Хіба легесенька фронда олігархів

ся з реального кандидата в національні герої України на рекордсмена негативних публікацій у вітчизняній та зарубіжній пресі; на символ непрофесіоналізму і провального політичного менеджменту; людину, позбавлену не лише геополітичної візії, а й інстинкту самозбереження: його нові господарі, кремлівські чекісти, розрахуються з ним набагато жорсткіше, ніж брусельські ліберали.

На думку відомого російського економіста А. Ілларионова: «...За декілька днів в очах мільйонів людей він перетворився у маріонетку, яка послухно застосовується до вказівок Кремля, якій ні одному слову не можна вірити».

Шансом на порятунок для Януковича могла б стати пауза, припинення припливів «ходінь босоніж у Каноссу» – тобто в Москву; призначення уряду народної довіри на чолі з Петром Порошенко – людиною мудрою і зваженою; проведення проєвропейських реформ і, безумовно, виконання вимог опозиції щодо покарання винних у знущанні над молоддю. Але такого шансу Янукович не дасть ні собі, ні країні.»

Путін Юрій Щербак продовжує. «Починаючи з 2004 року, президент Путін перетворився на непримиренного ворога українського народу й української держави, очоливши особисто системну розвідувально-інформаційну та економічну війну Росії проти непокірливих «малоросів». Проєкт зближення України з ЄС руйнував божевільну мрію Путіна про відновлення якоїсь ампутованої подобизни СРСР, про злиття України й Росії в сталевих обіймах «єдиного руссакого мира», про помсту Заходу за «приниження» (!) Росії, яка зусиллями Путіна і К була перетворена на сировинно-феодалну вотчину силовиків і олігархів.

Підписання Угоди у Вільнюсі означало б політичну поразку Путіна: виникнення на постсоветському просторі ЄвроУкраїни несло остаточну загибель месіанському, візантійсько-московському імперіалізму.

У час, коли Янукович вирішував свої оборудки з грішми й наступними виборами, Путін катив геополітичними категоріями: залякуючи Януковича всіма можливими способами, нагадуючи йому його минуле, викладаючи Лубянський компромат й малюючи всі майбутні загрози, аж до збройних акцій з розколу України, Путін досягнув своєї мети.

Продовження на 7 стор. ►

Пінчука, Ахметова і, судячи з наповнення телеэфірів, Коломойського та Фірташа-Львовичкіна дає підстави думати, що хтось «там» зацікавлений, щоб трохи розкрутити гайки. Майдан має втретє цієї неділі наповнити легені повітрям, щоб вигукнути сакраментальне – «Банду – геть!».

Кличко Януковичу: «Ми поінформовані, що ви готуєте силовий варіант. Він матиме для вас жахливі наслідки!»

У ході загальнонаціонального круглого столу влада не пішла назустріч опозиції ні по одній з вимог. Про це заявив лідер партії «УДАР» Віталій Кличко. «Влада не врахувала жодної вимоги опозиції. Круглий стіл був лише демонстрацією», – заявив він. Відповідаючи на питання, що він скаже присутнім на Майдані, Кличко сказав: «Я впевнений, що люди повинні приєднатися (до акції – ред.), щоб тиснути на владу, щоб ключові питання були вирішені».

Росія вже не приховує – її цікавить розкол України

Дмитрій Мєдведєв, прем'єр-міністр Росії: «Україні належить подолати тектонічний розлом, який загрожує існуванню самої держави».

Юрій Щербак пише на сторінках газети «День» «За лічені дні листопада – грудня 2013 року Янукович перетворив-

▼ **Продовження з 6 стор.**
Початок на 1 стор.

Як пише з тривогою газета «Die Welt», «карта Східної Європи виглядає ще більш російською, ніж це було колинебудь, починаючи з 1989 р.»



Та чи насправді такий він могутній – сьогоднішній переможець, який тішиться своїми звитягами над Обамою та Януковичем? Суспільно-політична та економічна ситуація в Росії погіршується по мірі наближення Путіна до вирішальної перемоги: зменшується ВВП, скорочується енергетична могутність газонафтової імперії, зростають національні суперечності всередині Федерації, про що свідчать останні етнічні конфлікти і погроми в різних частинах Росії.

Колись будуть написані історико-політичні дисертації на тему «Роль Путіна та Ко у формуванні української свідомості». Українське суспільство побачило справжнє обличчя цих «братів», від яких віє крижаним холодом Воркути.

«Перемога» над Україною може обернутися Путіну серйозними міжнародними ускладненнями й зростанням опозиційних настроїв усередині самої Росії, пов'язаними з небажанням великої частини істеблішменту давати гроші Януковичу, якого вони вважають зрадником і переконані, що вигравши (якщо) президентські вибори 2015 року він знову «кине» Росію.

Мільйони українців, які пережили листопадовий шок провалу у Вільнюсі почувалися, як герої Орвелла, дізнавшись, що три роки нація крокувала в невірному напрямі й тепер їй наказано розвернутися назад. Причиною цього повороту став пакт двох осіб: Путіна та Януковича, укладений під час таємних зустрічей в Москві та Сочі. Ця змова – її договірні положення, її таємні протоколи – є найбільш приховуваною й небезпечною причиною євратифікації з фатальними

наслідками для майбутнього України і стабільності Європи.» (Юрій ЩЕРБАК, публіцист, дипломат, «День»)

Кухня Євромайдану: гори запасів, краса по-українськи та народні пісні

Ідальня Будинку Профспілок – основна кухня Євромайдану. Сюди зносять продукти, які привозять люди, тут їх сортують і готують з них їжу для мітингувальників – двічі на день нові гарячі страви і майже постійно – бутерброди, чай, кава.

Заходити стороннім сюди не можна – санітарна зона. Тут вдень і вночі працюють дівчата, жінки – всі волонтери. Їм роздають спеціальний одяг та гумові рукавиці. Волосся підібране. Підлогу мийуть часто. Співають пісень.

Опозиційні штаби забезпечують кухню базовими речами: водою, хлібом, посудом. Продуктові запаси Євромайдану поповнюють

ми християнськими вартостями.»

Кучма: країна на межі банкрутства

«Країна, за великим рахунком, банкрут», – сказав експрезидент. За його словами, уряд планував зростання ВВП на 3,5%, а отримав падіння на 1,5%. «Мінус 5%! Де взяти цю цифру? Ходимо по всьому світу та просимо гроші», – сказав він.

Кучма також зазначив, що ситуація в країні така, що Янукович не піде на вступ до Митного Союзу: «Жодної угоди про МС підписано не буде». («Українська Правда»)

Субота, 14 грудня, близько полудня: Янукович звільнив Сівковича і Попова. Козли відпущення?

Заступник секретаря Ради Нацбезпеки і Оборони Володимир Сівкович та голова Київської Міської Державної Адміністрації Олександр

Субота. 14 грудня. Антимітинг провладних сил

Пише політолог Сергій Таран. Дуже шкода, що «безстроковий» мітинг звезених «фанатів» Януковича швидко закінчився. Могли би походити по Києву, поговорити з євромайданівцями, можливо, щось би зрозуміли. Але організатори вирішили, що шлях «фанів Януковича» має пройти маршрутом «тітушок»: регіон-автобус-вольтер-автобус-регіон. Таким маршрутом вони би хотіли щоби ходила вся країна.

Підсумок такий: 1) Ні про які обіцяних 200.000 прибічників регіоналів, навіть близько, не йшлося, що мало би породити питання у організаторів – куди пішли гроші? 2) Провокацій ніхто не влаштував, бо «бюджетники» самі не тямали на підтримку чого їх привезли у Київ.

Залишилось питання – що це взагалі було і ДЛЯ ЧОГО це було потрібно ПР?

рами опозиції та вийти на Майдан. Поглянувши з вікна Будинку Профспілок на Майдан сказав: «incredible, unbelievable, remarkable...» (неправдоподібно, неймовірно, прекрасне)

Пише Наташа Брижко, полька, яка була на Майдані 2004 року

Спостерігаю за «Ненькою» (на жаль з відстані) і думаю, що в даний момент ніхто не спроможний оцінити того, що там відбувається. Тому, що це відбувається вперше, тому, що ніщо подібне ніколи і ніде в Європі не відбувалося.

Чую різні коментарі на тему Росії, ЄС, економіки тощо. Зовсім безглузді. Практично ніхто не говорить про культурний процес на нашому красивому, обмотаному брехнею, континенті, а це, напевно, ключове питання. В центрі центральноєвропейського міста, в розпалі зимового періоду, в оточенні побудованих власноруч барикад, стоять сотні тисяч людей. Організують собі обігрів, харчування, медичне обслуговування, нічну варту, вечірні концерти. Співають свій гімн і розповідають про європейські цінності. Цінності, про які решта європейців перестали уже навіть думати всерйоз, розмінюючи їх на дрібні користи від великого капіталу і ради святого спокою.

У той самий час в різних місцях нашого світу – передусім Європи – перед телевізорами та компами сидять інші люди і з занепокоєнням тиснуть кулаки в надії, що тим у Києві вдасться. Вони бачать, що нарешті знайшлися люди, які стали на захист того, що було основою нашої цивілізації. Їм хочеться це робити, мають на це силу та внутрішнє мотивування. Звідки його беруть? Ніхто не знає. Просто містика якась... Така ось вона українська революція. Вона перезавантажує наші голови. «Incredible, unbelievable, remarkable...» (Це не я, це Джон МакКейн сказав.)

Продовження на 8 стор. ►



Штурм. С-на: Ніна Бероєва

здебільшого небадужі українці – вони і формують щоденне меню мітингувальників. Із гарячих блюд: сосиски, картопля, каші, крупи. Але головна провізія – це бутерброди. Їх дівчата роблять безперестанку. (Наталія Седлецька, Радіо Свобода)

13 грудня: Литва – у молитовному єднанні з людьми України

Єпископи Литви прийняли заяву про солідарність з народом України. Їм відомо, що люди України «сміливо піднімають свій голос і звертаються з проханням бути почутими». «Єпископи Литви у молитві солідаризуються з прагненнями громадян України жити у вільній, незалежній і демократичній українській державі, яка б керувалася європейськи-

Попов звільнені за клопотаннями Генпрокуратури у зв'язку з підозрою у причетності до порушення конституційних прав громадян на Майдані Незалежності в ніч на 30 листопада.

Раніше генпрокурор Віктор Пшонка заявив: за розгін Євромайдану покарають секретаря РНБО Сівковича, начальника київської міліції Валерія Коряка і Олександра Попова. За словами Пшонки, саме вони та ще заступник Коряка, Петро Федчук, давали команду бити студентів.

Коментар Вахтанга Кіпіані: «Відсторонення Попова (і некоего чекіста Сівковича) – це добре. Але думаю, що це маневр. Надія Януковича, що «конструктивна» частина Майдану цим вдовільниться. Але, чомусь здається, що це марні очікування».

Щоб показати різницю з сусіднім справжнім Майданом, де 24 години на добу – люди, ідеї, промови, музика, свобода?

Субота. 14 грудня

Американський сенатор Джон МакКейн прибув у Київ, щоб зустрітися з ліде-



Сенатор Джон МакКейн світлить Євромайдан з вікна Будинку Профспілок

▼ Продовження з 7 стор.
Початок на 1 стор.

Субота, 14 грудня, вечір. Юрій Луценко на своїй сторінці у Facebook:

«Хочеш змінити світ – почни з себе,» – вчив Ганді. Найкраще це зробити разом на Майдані. Для чого ми збираємося 15 грудня о 12-00 на Майдані?

1. Щоб продемонструвати Януковичу незмінність своїх вимог відставки уряду, євроінтеграції та дострокових виборів. Ніяке словоблуддя круглих столів не замінить нам цього конкретного результату.
2. Щоб дати сигнал олігархам – час виходити з-під ярма Межигір'я. За відставку уряду вже готові підписатися близько 230 депутатів. Треба посилювати тиск і розвалити вчорашню більшість.
3. Щоб продемонструвати Путіну, що будь-яка купівля України з рук Межигірських старців є тимчасовою. Янукович, Азаров і Рибак де-юре ще керівники держави, але де-факто влада над новою Україною їм вже не належить.
4. Щоб підтримати тих, хто самовіддано мерзне на нашому Євромайдані. Незнищенність Майдану, його розростання – основа неминучості змін в країні. Всі плани зачисток і введення надзвичайного стану – не реальні, поки там стоять цілодобово 20–30 тисяч людей з усієї України. Треба їх підтримати.
5. Щоб продемонструвати Європі, що наш цивілізаційний вибір – незмінний. Хай українські політики вчорашнього дня говорять, що хочуть, але ми приєднуємося до євроспільноти через їх голови. Україна – це Європа.

Неділя, 15 грудня, Маріїнський Парк. Почали «будувати» антимайдан

У Маріїнському Парку встановлено близько двох десятків військових наметів великої місткості, організовані дров'яні дров, під'їжджають вантажівки з провіантом. У парк завезено величезну кількість європіддонів, які служать фундаментом для

спільних шатрів і будівельним матеріалом для імпровізованих кордонів, що поділяють парк на зони. «Кордони з європіддонів охороняють похмурі «спортсмени», хоча крім «регіоналів» і незначної кількості міліції в Маріїнському Парку нікого немає...» («Коментарі»)

Неділя, 15 грудня. Американський сенатор Джон МакКейн на Євромайдані:

ВІЛЬНИЙ СВІТ З ВАМИ! «В історії бувають моменти, коли нація стоїть перед вибором. Вибір – минулого і майбутнього. Майбутнє Украї-

1. Домовляйтесь з опозицією

До цього закликають всі адекватні сторони – ЄС, США, три попередні президенти та навіть олігарх-спонсори ПР. Але опозиційна трійка чітко сказала, що вони готові до переговорів лише після виконання 3-х вимог: відпущення затриманих, відставки кабміну та підписання Асоціації з ЄС.

Кожен з цих пунктів за їхніми бандитськими уявленнями рівнозначно цілковитій поразці. Тож навіряд чи вони на це підуть. Скоріш за все, вони імітуватимуть виконання цих вимог. Тож результат цього

дійно втрачає будь-які повноваження і легітимність в той же момент. Проте що можна очікувати від людей, які замість вивчення політології чи римського права, в юності мали відсидки на зоні?

«Майдан – це СІЧ!»

Пише Аркадій Бабченко, росіянин з Росії, який в Києві споглядає за подіями. «Сьогодні, дивлячись на концерт, багатотисячний натовп в третій годині ночі, який навіть і не збирається розходитися, чергування і зміни на барикадах, напіввоєнну організацію, ар-

які отримали незалежність, все частіше віддають перевагу всестороннім зв'язкам з Китаєм. Це породжує в неї страхіття з приводу давно вже назрілих територіальних претензій.

Так чи інакше, події в Україні є історично не зворотними та епохальними в контексті геополітичних трансформацій. Швидше раніше, ніж пізніше, Україна по-справжньому стане частиною демократичної Європи. Швидше раніше, ніж пізніше, але Росія піде за нею, якщо не самоізолюється і не перетвориться в застійний імперіалістичний релікт. («The Financial Times»)

Понеділок, 16 грудня

В Києві нервовий спокій. Влада не здається. Янукович готується їхати до Москви. Тим часом Американське видання «Polisumic» висловило своє захоплення відважністю Міс України 2013 Анною Заячківською, яка стала волонтером на Євромайдані. Видання зазначає, що Анна зробила те, що ніколи б не зробила «Міс Америка». «У той час як інші моделі стурбовані скороченням калорій, Заячківська стурбована майбутнім своєї країни...», йдеться в статті. («Версії»)

Від редакції

Вперше за роки після розвалу СРСР українці досягнули єдності в глобальному питанні. За опитуваннями, літом цього року абсолютна більшість громадян підтримувала ідею інтеграції держави з західноєвропейськими структурами. І саме тоді, коли вдалося досягнути такого загальнонаціонального консенсусу – на «штурм» пішли росіяни. Це, власне, не дивує, єдність українців з певністю дуже турбувала Кремль. Але от, що саме Путін сказав Януковичу, який після зустрічі з ним запозвався знищити надії мільйонів людей, а водночас знищити себе як політика і як людину? Що може росіянин сказати президенту України такого, що він добровільно, на очах всього світу, твердо і послідовно, веде політику нищення держави, себе і своєї родини? Відповіді на це запитання поки не знаємо.

Хай Бог благословить Україну у ці тривожні дні! (А.Ф.)



Київ, 2013, барикада.

ни – в об'єднаній Європі. Ми підтримуємо цей вибір українців», – заявив Джон МакКейн зі сцени Євромайдану. Він наголосив на тому, що сенат США підтримує мітингувальників. «Вільний світ з вами! Америка з вами! І я з вами! – зазначив МакКейн і додав. – Хотілося б нагадати вам слова Шевченка: «Любіть свою Україну! Любіть у будь-які часи!» (ТВі) ЗМІ також повідомили, що МакКейн зустрівся з секретарем РНБО Андрієм Ключевим, якого називають причетним до жорстокого розгону мирної акції студентів.

Неділя, 15 грудня, ранній вечір. Які виходи у влади, які якщо вона бажає втриматися? Володимир В'ятрович бачить лише два.

процесу залежить лише від стійкості опозиції, якій має допомогти загартувати її саме Майдан.

2. Розганяти Майдан

Оскільки всі попередні дії влади були невдалими, єдиний варіант, який для них виявляється очевидно вірним – це силовий, жорсткий і безапеляційний розгін Майдану. Для цього вони можуть використати весь арсенал: світлошумові гранати, гумові та пластикові кийки, трактори для повалення барикад, вимкнення світла та зв'язку в центрі Києва, тощо.

Далі – тотальні репресії проти організаторів та координаторів Майдану всіх рівнів. А для подавлення бунту вони можуть розглядати як варіант введення військ Росії. Не знаю, чи влада розуміє, що вибираючи саме цю модель, вона безапеля-

ційські палатки з написами «перша сотня», «друга сотня», перегороджуючи Хрещатик барикаду, яку тепер іменують «Козацьким редутом» – я зрозумів: Майдан – це Січ. Та ж Запорізька Січ, про яку ми всі читали у Голя. Майдан – це територія волі. (...) Майдан – взагалі сам по собі. Це окремий організм, відокремлений інститут суспільства, який вмє самоорганізуватися та саморегулюватися. Пряма демократія.

Бжезінський: «Події в Україні – епохальні».

«Сьогодні Росія не в стані силою та жорстокістю відновлювати свою колишню імперію. Вона надто слабка, надто відстала і надто бідна. Ситуацію погіршує демографічна криза. Занепокоєння Росії викликає і той факт, що країни Центральної Азії,